

הצפרדע במוזיאון

כתבה נטשה פובאלייבה
ציירה נטליה פובאלייבה

יום אחד באה לביקור קבוצת ילדים. הצפרדע נמנמה ליד השולחן הקטן שלה, שעמד בין תמונה של שישקין וארון עם חרסינת דרזדן, ופתאום שמעה רעש לא רגיל. מובן, אלה הילדים שרועשים כרגיל. הצפרדע עזבה את השולחן שלה והתחילה ללכת באולם, לעקוב אחרי המבקרים.

בסך הכל הפעם הילדים התנהגו יפה, לא החליקו על הרצפה, לא אכלו מאפה או גלידה ולא גלשו על מעקה המדרגות.

צפרדע אחת שמשה מפקחת במוזיאון. היא השגיחה על המבקרים ודאגה שלא יגעו בתמונות באצבעותיהם, שלא ימרחו פסלים בידיהם, שלא יידברו בקול רם ולא יביאו דברי אוכל לאולמות. כל בוקר הצפרדע לבשה את המדים המיוחדים שלה, ויצאה לעבודה. היא עבדה במקום הזה כבר שנים רבות, כל התמונות ופסלים היו מוכרים לה היטב והיא התייחסה אליהם בפשטות ובידידות. נניח שהייתה עוברת באולם הקלאסיקה, מסתכלת על תמונה ענקית של אלכסנדר מוקדון ואומרת "שלום אלכס! מה שלומך?" והוא היה עונה "הכל בסדר, אני מחזיק עדיין איך שהוא." וקופץ הלאה על סוסו לתוך הקרב. הצפרדע אהבה מאוד את המוזיאון שלה.

והתיישב על כסא עתיק, שעליו אסור היה לשבת.
הצפרדע רק גירשה אותו משם כשהוא ניגש לפסל
סוס מארד והתחיל לסובב את אוזנו. מזל שהארד
חזק, לא נכנע.
נו, מה אפשר לעשות עם אחד כזה?
הצפרדע חשבה, חשבה, ובסוף עלה רעיון לראשה.

היא עזבה לרגע את האולם שלה והלכה לאולם
שכן, להתלחש עם המפקחים ששם, העכבר
והפרוש. ומיד שלושתם חזרו לאולם של הצפרדע,
שם איפה שהילד הפרחח יסר את הסוס.

אך ילד אחד התנהג דווקא בגסות. ניגש לציור
והתחיל לגעת בו באצבע כאילו אומר "ראו איזה
אוזניים מצחיקים אצל דוד זה ואיזה זקן ארוך" (וזה
היה דווקא דיוקנו של לב טולסטוי!).
הצפרדע ניגשה מאחוריו ואמרה לו בשקט "אסור
לגעת בציור באצבעות".

והילד כאילו לא שמע אותה. אבד עניין בתמונה (או
אולי נבהל?) אבל אז עבר תחת חבל המגן המתוח

"ראו איזה אף מצחיק לילד הזה" אמר העכבר בקול רם, ותקע את כפו ישר לאף של הילד. "ואיזה אוזניים מוזרות" הוסיף הפרוש ומשך בהם במקורו "אולי נוריד אותם."

הם כמובן נדברו קודם לעשות כך, כדי להשקיט את הילד המתפרע. והילד פתח את עיניו בהפתעה, שם את ידיו על האוזניים, נבהל שבאמת יורידו אותם.

"בעצם אפשר לא להוריד" אמרה הצפרדע "נחשוב."

"נכון. נחשוב עוד. אם יבטיח שלא יגע יותר בתמונות באצבעותיו" הוסיף הפרוש. "כן, אם לא יתיישב על כיסאות עתיקים" אמר העכבר.

"אני מבטיח! לא אעשה זאת יותר!" קרא הילד. וראו, באמת חשב כך, כי לא התפרע יותר במוזיאון. הצפרדע הודתה לפרוש ולעכבר, קרצה לדיוקנו של פיודור מיכאילוביץ' דוסטויבסקי, וחזרה לנמנם אל השולחן הקטן שלה.